

Mehmet Osman Erol Ünal

- şiirler -

Yayın Tarihi:

16.4.2006

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ah Ferâset! ...

Tebdîl-i aşkta ferahlık vardır Ferâset! ...
Hani, tebdîl-i mekân gibi...
Anlıyor musun?

.....

Ah Ferâset,
Gel sen beni azâd et! ...
Ağlama peşimden
Beni üzme de hayırla yâd et...
Ne o?
Gülüyor musun?

.....

Ah Ferâset,
Demedim mi sana benden adam olmaz
Demedim mi sana sevme beni
Demedim mi sana;
- benden ne baltaya sap -
- ne dona uçkur, ne doğru hesap -
Hatta,
- ayakkabı bağı bile olmaz... -

Ah Ferâset,
Dinliyor musun?

.....

Bak,
Tencere yuvarlanmış, ama...
Kapağını bu-la-ma-mış...
Olay bu kadar basit
Anlıyor musun?

.....

Hayır! ...
Sen hâlâ gülüyorsun

.....

Peki, şöyle desem;
'durumumuz, bir daire içinde sıkışıp kalmışlığa benziyor
- ve bu daire oldukça fasit...'

Anladın mı?

.....

Ben gidiyorum Ferâset
Hadi beni yolcu et...
Bir tas su dök arkamdan
Ve beni affet...

(İstanbul, 14 Eylül 2005)

Mehmet Osman Erol Ünal

Asortik

Ben,
Ne gün saydım, ne heves tuttum
Adımlar attım doğru, yanlış...
Arada bir günahkâr da oldum
.....(Allah affetsin! ...)

Gün oldu
Bir bakışa aldandım...
Gün oldu
Göz yaşımı sakladım...
Gün oldu
Gülerken, dondum kaldım...

Her kaçışta bir bahanem mutlaka olurdu
..... (hem de en geçerlisinden...)
Üzülürdüm, yanardım da susuturamazdım içimdeki sesi
.....(ya hep, ya hiç... ya hep, ya hiç... ya hep, ya hiç...)

Seni terkedişim böyle olmadı
O bunlardan hariç...

Sevdin mi sarmalı seni hüzün, delicesine
Gözlerinde yaş olmalı, yaş...
Yüreğin ağzına gelmeli ölürcesine
Böylesi sevemiyorsan aldanırsın
Bir damla göz yaşına hasret kalırsın...

Bundan gerisi boş be 'Asortik! ... '
Hepsi hikâye...
.....

Bilir misin,
Nerde bir ışık görse, âşık olur
..... - döner, döner durur da -
Can verir sonra pervâne...
Sevdin mi can vermelisin, can! ..
Yoksa bir pervâne bile olamazsın...

Sen,
Beni hiç tanımadın Asortik! ...
'Neden?' diye sorma.
Desem de anlamazsın

Hayat, sanki bir tabanca
Ve her an, parmak ucunda tetik
Yedin mi kurşunu böğrüne
İflâh olmazsın...

Ben,
Ne gün saydım, ne yemin tuttum
Kapılar çaldım doğru yanlış
Arada bir dost ta buldum

..... (Allah için...)

Gün oldu
Ense kökünden inmedi yalnızlık...
Gün oldu
Paçamı sıyırdı geçti insanlık...
Gün oldu
Çektik kafayı
'Bilmem neyin anasını ağlattık...'
..... (kulakları çınlasın! ...)

Ben, gönlümce yaşadım be Asortik! ...
Pişman değilim
Ama,
Bir seni sevdim dosdoğru, yalanım yok
Kalles değilim...

Şimdi sen,
Çok uzaklarda... bir beyaz ışık...

Ben,
Bir garip pervâne
Hâlâ döner durur
Ve,
Hâlâ... sana âşık...

(İstanbul, Mayıs 1998)

Mehmet Osman Erol Ünal

Aşk-oburlaştım

Sevdin beni ihyâ ettin, bendimi aştım
Sırrını serdin önüme, zevke ulaştım
Zerresinden şifâ buldum, arşı dolaştım
Cân içinde sermest oldum da tabulaştım
Nefsimi sardın ki bütün, aşk-oburlaştım...

Mehmedî aldanma sakın, dem kârın olur
De ki; ' şeytana uydum ben, sihre bulaştım '

(İstanbul, 23 Eylül 2005)

Mehmet Osman Erol Ünal

Aynadaki Yüzümle Hesaplaşma

Neden bunca şikâyet, bunca serzeniş
Neden kalbinde bu hummâlı titreyiş
Göz yaşı mı bu, yoksa kanlı serâb mı
Hani, üzmezdi seni... en iki yüzlü
Ve hâîn, beklenmedik... hiç bir terk ediş

(İstanbul, 14 Eylül 2005)

Mehmet Osman Erol Ünal

Bakırcı Ustası

bir ömür boyu
kuytuda, loş, daracık bir dükkânda
bakır dövdü, çekiç salladı...
şekil verdi, emek verdi, ömür verdi bakıra
bakırı adam etti
o; öyle derdi...

sevdi, okşadı, sesini dinledi bakırın
çekiç vurdu
eşlik etti ona, derdini söyledi
en kolay yoluydu yalnızlığını paylaşmanın
çekiç vurdu
hıncını aldı, öfkesini aldı acıların
çekiç vurdu
tadını çıkardı hayâtın
vurdu... vurdu... vurdukça vurdu
yorulunca bir türkü tuttururdu...

hiç gül tutmadı nasırlı elleri
gülün kokusu nedir bilmezdi
güneşi bayramlarda görürdü
ahbab ziyaretlerinde giyerdi bayramlık esvabı
ancak o zaman yürürdü
hanımı koluna takar çarşı - pazar gezerdi...

ekmek teknesiydi bütün hayâtı
orada doğmuştu sanki, orada büyümüştü
çoğu kere orada uyur, orada uyanırdı
yerdı, içerdi
iş oldu mu eve gitmezdi...

bakırı döverdi, bakırı adam ederdi
cıgara hep dudağının ucunda yapışık
sağı kaşı yukarı kalkık
feylesofça bakardı bakıra
bakır ağlardı, inlerdi
kim bilir ona neler söylerdi
bazen okşardı usulca, şefkatle, evlat gibi
bazen hiddetle vururdu ve hayli keskin
gözü hiç bir şey görmezdi
işini severdi
olmadı mı kızardı, beğenmezdi
sesini dinlerdi bakırın
her çekiç vuruşunda sanki bakır ona ninni söylerdi

.....
uykusu geldi bir gün
- her zamankinden derin -
oracığa kıvrılıverdi
uyudu...

son uykusuydu...

.....

gekici ile beraber gömdüler
mezarına bakırdan bir taş diktiler
adını yazdılar, yaşını vermediler
'ustalar ölmez'dediler...

(İstanbul, 19 Eylül 2005)

Mehmet Osman Erol Ünal

Beyaz Martı

İnan ki söylemek içimden gelmiyor
İstemedem dökülüyor dudaklarımdan
'sen...beni terk etmelisin! ... '
Bu tehassür, bu keder artık bitsin...
Son defa öpüyorum yanaklarından
Bilmelisin...

Sakin arkana bakma bensiz giderken
Sakin ağlama, dayanamam...
'kal ' derim, seni kandırabilirim
Kalabilirsin...

Sen, aşkı arayan beyaz bir martı
Ben, deniz... köpük, köpük...
Coşuyor, taşıyor içim, duydukça o çığlıkları

Sarı bana yosun gözlüm
Öyle sarıl ki sıcaklığın bende kalsın
Sarsın bütün rûhumu derinden
Çünkü sen hasretim olacaksın

Dikme! ... o çocuk gözlerini gözüme
Bakışların eziyor beni
Ben o kadar güçlü değilim
Kıyamam sana, dayanamam
Bilirsin...

Sarı bana yosun gözlüm
Son defa sarıl ama söz ver
Ağlamayacaksın! ...
Sana bırakıyorum bütün umutlarımı
Hayâtı bundan böyle kendince
Ve bensiz yaşayacaksın...

Bir tebensümdü beni bağlayan, saf ve mâsum...
Şimdi o düğümü ne yapsam çözemiyorum
Gözümde yaşlar var rûhumda isyân
Ne günâhı varsa bu aşkın ben yükleniyorum...

Sen, aşkı arayan beyaz bir martı
Ben, deniz... köpük, köpük...
Coşuyor, taşıyor içim duydukça o çığlıkları...

Boşluktayım...
Soğuk ve sonsuz...
Ellerim üşüyor
İçimde tarifsiz bir acı
Birden... dibe vuruyor her şey...
Susmak bilmiyor beni kahreden
O martı çığlıkları...

(İstanbul, 8 Şubat 1999)

Mehmet Osman Erol Ünal

Bir Gün...

Bir gün,
Bir yerde ansızın
stme sıçrarsa lm
Bil ki,
O an tek düşündüğüm
Sen olacaksın...

Ve...
Bir başka zaman
Ve başka bir yerde
Açılırsa gözlerim yeniden
İnan ki,
İlk zlediğim
Yine sen olacaksın...

(İstanbul, 21 Ağustos 1996)

Mehmet Osman Erol nal

Bir Kelime - Dört Hece

Daracık, kaldırımsız yollarda
Senden arta kalan anıları arıyorum
Karabasanlar çöküyor içime
Tutmaz oluyor dizlerim
Ağlıyorum...

Her köşebaşı yeni bir umut
Gördüğüm her yüze seni soruyorum
Sen olmayınca, olmuyor işte bak
Yaşamaksa...işte öylesine
Gelişigüzel... yaşıyorum...

Şeytan bile diyor ki sen delisin
Vaz geç! ...
Yoksa çâresi koyver gitsin
Ama...
Uymuyorum...

Aslında,
Ne varsa söylenecek
Toplasan,
Hepsi bir kelime, dört hece eder...
Bir daha, bir daha... bir daha söylüyorum

Sen, bilsen de, bilmesen de
Sen, duysan da duymasın da
Yanımda olsan da, olmasan da

Seni
'se - vi - yo - rum '

(İstanbul, Şubat 1994)

Mehmet Osman Erol Ünal

Bir Tatlı Tesâdüf

İçimi ısıtan o tatlı bakışlar
Dudaklarımda sanki ılık nefesin
Koşarcasına geçen ürkek adımlar
Önüme düşüyor savrulan eteklerin

Dalgın, mütebessim ve biraz mahzûn
Bir şeyler sorar gibiydi sanki gözlerin
Ne zaman dalıp gitsem ölesi yorgun
Aklıma düşüyor iri gözbebeklerin

Sonbahar rüzgârısın rûhumda esen
Sarıp savrulan yapraklar gibisin
Ne zaman seni düşünüp şarkı söylesem
Peşime düşüyor sanki ayak seslerin

(İstanbul, Aralık 1989)

Mehmet Osman Erol Ünal

Bunun Adı Yok

Bunu adı yok
Hiç olmadı...
Aşk mı... masal mı... rüyâ mı...
Güneşi yok yaz gibiydi
Yapraksız sonbahardı...

Seni tanımadım
Görmedim...
Adını bilmem
Yaşını sormadım...
Parmak uçlarımdaydı yüzün
Dokunamadım...

Yoksun artık
Belki de hiç olmadın...
Sevgi mi... nefret mi... hayâl mi...
Sâdece hüznün var
Alışamadım...

(İstanbul, 27 Nisan 2000)

Mehmet Osman Erol Ünal

Çaydanlık

Çaydanlık;
Altı ateş, üstü demlik,
Hiddeti burnunda, her yanı buhar
Fırladı fırlayacak kapak...

İstemem aman,
Ne çaydanlık, ne demlik
Ne de üstünde kapak olmak...

(İstanbul, 14 Temmuz 2000)

Mehmet Osman Erol Ünal

Çocuklar Ve Uçurtmalar

Yeşil maviye dost, mavi yeşile
Dağlar sevgiyle bakıyor gökyüzüne
Güneş gibi parlıyor çocuk gözleri
Her yanım dere, tepe, dağ, deniz, orman
Bir kelebek kanadında pırpır eder yüreğim
Yağmurun sesini duyduğum zaman

Rüzgârın kucığına oturmuş uçurtmam
Öyle ya, şimdi uçurtma zamanı
İN desem de inmiyor
- sanki söz dinlemiyor -
Ben ipini çektikçe
- bak şunun yaptığı işe -
O daha da yükseliyor

Ben de uçabilseydim eğer
Rüzgârın kucığında
Hiç inmezdim aşağı
Annem çağırsada

Bahar kuşları
Renk, renk uçurtmalar
Çiçek açmış gibi gökyüzü
Pamuk şekeri bulutlar

Ve... her yerde çocuklar
Çocuklar ve uçurtmalar...

(İstanbul. Nisan 1998)

Mehmet Osman Erol Ünal

Duvardaki Resim

Uçup gidiyor ilâhî zaman sonsuza doğru, kolsuz, kanatsız
Sükût içinde suâl ediyor dil-beste olmuş kadîm şarkılar
Dolaşırken gökkubbede ruhtar vecd ile sessiz, elsiz, ayaksız
Sesini arar şimdi kâse-i fağfurda bîzâr eski fasıllar

Sanki geçmişini arıyor duvarda asılı şu sahipsiz resim
Perde çekilmiş, tel susmuş heyhat, kalmamış sâkî, sönmüş ışıklar
Bir hicâz taksim çalıyor hâlâ hem şûh, hem mağrur ve biraz elîm
Sazını arar şimdi kâse-i fağfurda bîzâr eski fasıllar

Mehmet Osman Erol Ünal

Ebegümeçi

Nerede dursam...
Nereden başlasam...
Nasıl avutsam kendimi
Nasıl anlatsam...

Açsam
Şöyle... iki yana ellerimi
Ve
Uçursam bedenimi
Bir kuş gibi...
'başı göğe ermiş... 'deseler

Maviler içinde deniz ve gökyüzü
Çocuklar gibi nazlı çiçekler
Bir elimde ebegümeçi, bana şarkı söylerken
Bilsen neler geçiyor aklımdan
Daha neler....
Önüm, arkam, sağım, solum
So - be - ler

Nerede dursam...
Nereden başlasam
Nasıl avutsam kendimi
Nasıl anlatsam...

Koşsam dolu dizgin
Doyasıya oynasam
Yakalasam seni ebegümeçi
Hiç yakalanmasam...

Açsam şöyle iki yana ellerimi
Ve beni alsa kucağına gökyüzü
Bir kuş gibi gamsız... tasasız...
Uçsam... uçsam... uçursa beni

(İstanbul, 17 Mart 1994)

Mehmet Osman Erol Ünal

Fânus

Seni düşünüyorum
Her an aklımdasın...
Bir cam fânus içindesin...
Sanki hep oradasın
Tek başınasın...

Ellerin telaşlı, bedenin yorgun
Gözlerin ıslak, yüzün solgun
Gücün de kalmamış fânusu kıracak...
Dudaklarında küçük titremeler
Ruhun isyân içinde... belli
Haykırdı, haykıracak...

Görüyorum,
Bir cam fânus içindesin
Soğuk ve sessiz...
Biliyorum,
Bir cam fânus içindesin
Soluksuz ve çaresiz...

Sana, onu kırmak
Bana dokunmak bile yasak...
Bu kadar mı zormuş
Günahlardan uzak yaşamak...
Kalbim, ikiye bölünmüş gibi kanlı ve sıcak...

Yine de;
Fânusun duvarına
'seni seviyorum ' diye yazdım...
Günah da olsa
Ve... kırılmadıkça fânus
Hep öyle kalacak...

Mehmet Osman Erol Ünal

Gençlikten Bir Anı...

Ne kadar zâlim - miş meğer
Şu zaman denen 'şey'
Eriyor, yok oluyor avucunda
Güvendiğimiz her şey...

İnsan,
Farkedemiyor gençlikte
- olup biteni -
Deli oluyor yürekler, ruhlarsa serseri...

Kafa tutardık gölgemize
- olur / olmaza -
Heyecan sınırsız
Arzularsa dur-durak bilmezdi...

Günler uzun olur gençlikte
Gecelerse güvenilmez ve kararsız
Kış bitmek bilmezdi
Erken varmak isterdik o yüzden hep yaza
Yaz...
Sevgili demekti...
Aşk demekti, sıcaktı...
Yeni yeni şarkılar çıkardı hiç duymadığımız
Bütün şarkılar ezberlenirdi
Ne varsa aşk üstüne

- anlamlı / anlamsız -
Boş verirdik gerisine
- önemliye / önemsiz -

Sonra? .. sı yoktur gençliğin...
Gençlik, ah o gençlik...

Sevenlerimiz ve sevdiklerimiz vardı
- gizli, saklı, uzak, yakın -

Ve canlarımız
Anne, baba, kardeş
Onlar,
Hep yanımızda olacaklar diye umduklarımız
Onlar,
Şimdi pek çoğunu sevgiyle, hasretle andıklarımız...

Her şey bizim içindi ve öyle kalacaktı
Bizim için dönüyordu sanki dünya
Bizim için doğuyordu her sabah güneş...

Genç olmak güzeldir evlât...
Ancak kıymetini bilmezsen
- vay, aman -

Öylece akıp giderken zaman
Ah, vah demeye kalmadan
Bir de bakarsın ki...
Bir gün...

- vakit tamam -

Ve...düşünürken
Yol uzun, zaman çok, vakit daha çok erken
- her şey bitivermiş -

Sen,
Yine her zaman ki yerinden
Doğacak güneşi beklerken...

.....

Böyle anlatmıştı bana bir gün
- bir yaşlı adam -
'Ömür nedir? ' diye sorduğumda...
Kim di o yaşlı adam
Neden sormuştum...
Hiç hatırlamıyorum neydi konu
Zaten... bir daha hiç görmedim onu...

(İstanbul, Ocak 1972)

Mehmet Osman Erol Ünal

Gurur

Dönmesen de olur
Hiç farketmez
Dayanırım...

Beni düşünme...
Ben, yağın ilk yağmurda
Yine alır başımı çıkarım
Vururum kendimi yalnızlığa
Islanırım...

Yüzün, sesin, ellerin
Unuturum ne varsa
Ezbere bildiğim...
Belki engel olamam
Kör karanlık uykularda
Arada bir adını sayıklarım...

Dönmesen de olur
Hiç farketmez
Alışırım...

Kader nedir, bilirim
Çekilecek çile varsa, çekerim...
Seni unutmaksa oyunun kuralı
Dert etme, uyarım...
Ve sen öyle istiyorsan eğer

Dönmesen de olur
Hiç farketmez
Katlanırım...

Sana yalvarmam
Yanında ağlamam
Kan kızılçık şerbetim olsa
Paylaşmam...

Gurursa, gurur...
İnatsa, inat...
Bıraktığın boşluğa
Daha sıkı sarılırım...

Dönüp te arkama bakmam
Bir... göz yaşına dayanamam
Yıkılırım...

(İstanbul, 17 Kasım 2004)

Mehmet Osman Erol Ünal

Her İki Taraf Açısından -aşkın- Kısa Bir Durum Tespiti

Taraflardan biri sen olduğun için;
- bu aşk doyumsuzdu -
gerçek olduğu kadar da saftı, temizdi
ve,
doğaldı...

Taraflardan diğeri olan ben ise;
- söz konusu aşkın diğeri tarafında sen olduğun için -
bu aşka yürekten inandı
ve,
centilmence yaşadı...

Neresinden bakarsan bak;
- bu aşk yaşanmaya değerdi -
yaşanmamışlığa mahkûm edilemezdi
ve,
en mahrem yeminler kadar kutsaldı...

(İstanbul, 31 Ağustos 2005)

Mehmet Osman Erol Ünal

İyi ki! ...

İyi ki! ...
Bu dünya yuvarlak...
Tam zıddı da olsa yollarımız
Bir gün,
Mutlaka buluşacak...

(İstanbul, 17 Temmuz 2000)

Mehmet Osman Erol Ünal

Kırk kilit - Kırk ambar

' kırk kilit var içimde, kırk ambar kapısından
en sağlam harcı koydum, yıkılmaz ortasından
bin dereden suyum var, yanmam ki acısından '
derken;
koyu kahve bir çift göz... zâl etti beni

' en sert esen rüzgâra, kavi karşı dururum
feleğin zûlmetiyle, yılmam hem-hâl olurum
ben yolumu zühreye, sorar yine bulurum '
derken;
koyu kahve bir çift göz... zâl etti beni

' vursa zehirli bir ok, ben yaramı sararım
bend olsa da önüme, nice dağlar aşarım
hiç bir zûlme aldırım, yüzyıllarca yaşarım '
derken;
koyu kahve bir çift göz... zâl etti beni

(İstanbul, 18 Eylül 2005)

Mehmet Osman Erol Ünal

Koyu Mavi

Bir baktın koyu mavi... ateş attın beni
Yaktın, soldurdun rûhumdaki binlerce rengi
Aklım fikrim zâyi oldu, gördüğüm den beri
Zâlimsin, hem hâinsin
Kırdın kalbimi, yıktın eyvâh...
Oldum serseri

Yok mudur sende acep, bir katrecik merhamet
Söyledim derdimi, anlattım onca hikâyet
Güldün, pervâsız kaldın ettikçe ben şikâyet
Zâlimsin, hem hâinsin
Kırdın kalbimi, yıktın eyvâh...
Oldum serseri

(Kırşehir, 27 Mayıs 2004)

Mehmet Osman Erol Ünal

O Şarkı...

Karanlık odama vuran güneşin sıcak şefkati
Başım üstünde gezinen deli rüzgârın sesi
Avucumda, bir damla suyun son serinliği
Sen, o şarkısın bana ait, kimsenin bilmediği

Niyet misin, kader misin, yoksa kısmet mi
Adın vardır her duamın sonunda âmîn der gibi
Aldığım nefes, içtiğim su, yoksa sitem mi
Sen, o şarkısın söylerim içimden geldiği gibi

(İstanbul, 24 Mayıs 1999)

Mehmet Osman Erol Ünal

Olacaksa Eğer...

Olacaksa eğer,
Senin elinden olsun ölümüm
Hiç dert etmem...

Gel, vur sîneme en ölümcül darbeni
Zaten senindi her şeyim
Varım, yoğum, dünüm bu günüm, yarınım...

Rûhuma, huzur verir ancak
Gideceğim o yerde
Benimle olursa eğer duygularım...

Hiç şüpheni olmasın! ...

Yine burada olduğu gibi
Yalnız seni sever, seni düşünür
Ve yalnız seni sayıklarım...

(İstanbul, 03 Şubat 1999)

Mehmet Osman Erol Ünal

Olmayınca Sen

Hiç öyle sevgiler tatmadım
Gün gün büyüyen...
Çünkü,
Sen yoktun, aşk yoktu, hasret yoktu
Bir, gölgem vardı ıssız kaldırımlarda
Benimle yürüyen...

Ne güneş gördüm
Ne de sellere kapıldı yüreğim
Olmayınca sen...

İki dağ arasına sıkışmış
Daracık bir yol gibiyim
Ne başı belli, ne sonu belli
Ne yürüyenim var birlikte
Ne yankılanan bir nefes
Görünen;
Sadece yalnızlık
Sonsuzluk gibi...

Hiç öyle sevgiler tatmadım
Gün gün büyüyen...
Çünkü;
Sen yoktun, aşk yoktu, hasret yoktu
Dudaklarımda o karar perdesiz şarkı
Hiç bitmeyen...

Ne güneş gördüm
Ne de;
Yüzümü yıkadı sıcak yağmurlar
Olmayınca sen...

(İstanbul, 12 Aralık 1990)

Mehmet Osman Erol Ünal

Özlem

Özlem, seni anarak hasretinle yanmaktır
Ziyân eden ömrümü, seni bensiz sanmaktır
Lâyık değilsem de ben, olmaya kucağında
Ezilir, rûhum solar, bir damla göz yaşında
Maksudım üzmeğ değil, sana mahrem olmaktır

(İstanbul, 13 Eylül 2005)

Mehmet Osman Erol Ünal

Sarı Eylül

Sen, sarı eylül;
- sonbaharın şarkısı -
Sen, melânkoli;
- sarının en acısı -
Elinde bir demet başak;
- başaklar ki sonbaharın tanrısı -
Gözlerinde uyur en yorgun yeşil;
- gözlerin ki denizlerin çağrısı -

Uzak mavilerde sonsuz ufuklar
Mavilerde bir gemi dolaşır, limansız
Direğinde asılı en kaypak umutlar
Yelkenine rivâyetler dolanır, her biri asılsız
Rüzgârında biteviye şarkılar

Sen, yeşil gözlerini ufka sermiş,
Bütün duygularını denize vermiş,
Hep sonbaharı beklemiş,
Eylülün biricik, nazlı kızı...

Şarkılar dolanır dilinde
Şarkılar ki hep aynı telden
- gönül geçmez yârinden -
Sen sarı...eylül sarı... yaprak sarı...
Ne şarkılar susar
Ne diner yüreğinde sızı...

Sen, sarı eylül;
- sonbaharın şarkısı -
Sen, melânkoli;
- sarının en acısı -

Sen...
Sarı eylül...

(İstanbul, 16 Ağustos 2000)

Mehmet Osman Erol Ünal

Sen Ve Ben

SEN

Fevkalâde zamanlarımın
Hiç şaşmayan saat başısın...
Ne kadar saat varsa yeryüzünde
Akrepler seni gösteriyor...

VE,

Bütün yelkovanlar sana âşık
Hepsi, tam onikide seni bekliyor...

BEN

Ya seni beş geçe geliyorum
Ya da sana beş kala duruyor zaman
Yetişemiyorum...

VE

Hep aksilik... bitmedi, bitemedi...
Oynuyor zaman benimle sanki
O, acımadı, beni tüketti
Ben de boş verdim artık
Savurdum zamana
Avucumda sıkıttım son ümitleri...

AŞKIMIZ

Sonsuza doğru hızla yol almakta
Ve ben, bütün zamanlarımı harcadım senin için
Zaman yoksuluyum artık...
Anlasana...

KAYBOLDUK! ...

Sen ve ben... ve, aşkımız...
Yenik düştük zamana
Böyle gitmezdi belliydi ya
Boşuna sevdik, yorulduk
Boşuna...

(İstanbul, Ocak 1995)

Mehmet Osman Erol Ünal

Senin Gidecek Başka Yerin Yoktu

Senin;
Gidecek başka yerin yoktu
Benimse;
Senden başka sevecek kimsem
Anlar mıydın;
Sana nasıl muhtâç olduğumu söylesem...

Düşünsene;
Her bir zerresinde ânın
Yaşanmışların toplamından
Daha büyüktü hacmi
Yaşanan aşkın...

Bak etrafına da gör
Hiç yağmur yağdı mı o günden beri
Kaldı mı kokusu otun, çimenin
Duydun mu sesini şarkıların
Güldün mü hiç aynadaki yüzüne
Öptün mü hiç yanağından ağlayan bir bebeğin...

Yoktu senden başka sevecek kimsem
Seninse gidecek yerin
Ama;
Gittin...

(İstanbul, 24 Eylül 2005)

Mehmet Osman Erol Ünal

Sevdâ

Sevdâ, sevdâ gibiyse eğer
Ona hile karışmaz...
Hile karışmışsa eğer
Adı sevdâ olamaz...

Tut ki sevdin, delicesine
Veya, öyle sandın
Hata da olsa hoşuna gitti
Kandın, inandın
Yâni, sevdâlandın...

Şöyle zannedebilirsin önceleri;
'ben bu işi bilirim...'
Hani, aşk, meşk dalgası var ya
Herkesin 'anlarım' dediği...

Zordur aslında, hele şaşırmaya gör
Geçtikçe zaman, içinden çıkılmaz
Ve, vardır mutlaka hep bir bit yeniği
Dolandıkça dolanır, ucu bulunmaz...

Olur mu
Hilesiz aş, hurdasız iş
Acısız yara, kambersiz düğün
Uykusuz gece, yaşanmamış dün
Hep itiş - kakış, kakış - itiş...
Yalan gibi gelir doğru gibi her gördüğün...
Sevdâ bunlara uymaz
Onda, itiş - kakış olmaz...

Sevdâ, yağmursuz gökyüzü, kurumuş toprak
Sevdâ, karşı konulmaz ilâhî hüküm
Sevdâ, gözde yaş, elde bir çile yumak
Sevdâ, düğüm üstüne düğüm...

Açma öyle her kapıyı çalana
Girmesin içeri destursuz zulüm
Sevdâ, sevdâ gibi olmazsa eğer
Alı götürür seni vakitsiz ölüm...

(İstanbul, 17 Ağustos 1999)

Mehmet Osman Erol Ünal

Sinsi, Sinsi...Sinsice...

Dinmeyen bir sızı var
Yüreğimin orta yerinde
Büyüyor, büyüyor, büyüyor...
Gece, gündüz

Sinsi, sinsi... sinsice...

Bitmiyor hiç göz yaşım
Hasretim yola koyulmuş
Gidiyor, gidiyor, gidiyor...
Gece, gündüz

Sessiz, sessiz... sessizce...

Yine yağmur yağıyor
Ben, yine yollardayım
Bir damlası değmiyor üstüme

Seni arıyorum
Bildiğim / bilmediğim her yerde
Gece, gündüz

Deli, deli...delice...

(İstanbul, Haziran 1992)

Mehmet Osman Erol Ünal

Sis, Duman...

Gitgide siliniyor hayâlin gözümde
Sis gibi, duman gibisin, dağılıyorsun
Anladım, besbellî unuttun ki beni sen
Hayli zaman oldu eyvâh, aramıyorsun

Derbederdi ömrüm zaten, derdim âşikâr
Sînem açık, bahtım kara, ölsem ne çıkar
Gel, bir de sen vur ki câna kurbân olayım
Bir hatırım bile eyvâh soramıyorsun

Sana kondurmazdım böylesine gidişi
Sanmıştım ki beni riyâsız seviyorsun
Hiç öyle değilmiş meğer aşkın bitişi
Dönüp te arkana eyvâh, bakamıyorsun

(İstanbul, 14 Eylül 2005)

Mehmet Osman Erol Ünal

Siyah Gül

Siyah açar benim gülüm
Toprak, aynı toprak
Ana gibi, yâr gibi...
Siyah kaderim, gül alınyazım...
Zordur çoğu kere gerçeği anlamak
Yaprak gibi... hâr gibi...

Siyah açar benim gülüm
Hava, aynı hava...
Can gibi, cânân gibi...
Siyah umutlarım, gül sevdiklerim...
Kime nasibdir,
Ana kucağında yeniden doğmak
Çiçek gibi, dal gibi...

Siyah açar benim gülüm
Su, aynı su...
Temiz ve berrak...
Güneş gibi, ay gibi...
Siyah rüyâlarım, gül gözyaşım...
Mümkün mü geceyi gündüz saymak
Ağu gibi, bal gibi...

Siyah açar benim gülüm
Siyah, simsiyah...
Hava aynı hava...
Su, aynı su...
Toprak, aynı toprak...

Duyar mı siyah gül - haykırsam
Anlar mı siyah gül - anlatsam
Ağlar mı siyah gül - ağlasam...

(İstanbul, 6 Ağustos 1999)

..

Mehmet Osman Erol Ünal

Soldan Sağa - Yukarıdan Aşağı

Canımsın..... Cânan mısın
Kanımsın..... Sevdâ mısın
Ecelimsin..... Alır mısın
Duamsın..... Tutar mısın

Kânunsun..... Nerde olsun
Hükümsün..... Canım alsan
Cihânsın..... Derdim olsun
Sözümsün..... Benim olsun

Gül yüzüne..... Doyamadım
Perçemine..... Kıyamadım
Âşık oldum..... Saramadım
Gözlerine..... Bakamadım

Târifi yok..... Anlatamam
Bu bir çile..... Katlanamam
Tâkatim yok..... Dayanamam
Düşüm dile..... Kurtulamam

Seni sevdim..... Sevdim seni
Günah olsun..... Vermem seni
Terk edemem..... Aşla seni
Seni ölsem..... Ölsem seni

(İstanbul, Haziran 1990)

Mehmet Osman Erol Ünal

Şâheser

Şâheserim uyanmış...
Esmiş aklına, erken kalkmış
Şâheserim çayı koymuş
Başında uyuya kalmış...

Şâheserim, pek hoşsun
Bu ne zahmet, aşk olsun
Hadi, dön sen uykuna
Aç koynunu kuş konsun...

Şâheserim çok tatlı
Uykuları beyaz atlı
Çayımı bana bırak
Rüyâların senin olsun...

(İstanbul, Şubat 1994)

Mehmet Osman Erol Ünal

Tut Ki Senin Dediđin Oldu

Tut ki
Senin dediđin oldu ve
Biz ayrıldık...

Ne olur? ...

Ne senin boyun bir karış uzar
Ne benim boyum bir karış küçülür...

Ne olur? ...

Buna kargalar bile güler...
Ama,
Emin ol,
Kumrular çok üzülür...

(İstanbul, 02 Eylül 2005)

Mehmet Osman Erol Ünal

Türk Ordusu'na

Sanmayın gözlerindeki yaş acıandı
Onlar,
Yiğitçe gittiler ölüme
Bebekler uykundaydı...

Arkalarına bile bakmadılar...
Deldiler karanlığı sessizce her biri bir yerden
Şafağın sökmesine daha çok vardı...

Allah Allah! ...
O ne gururdu, o ne aşkı... o ne inançtı...
Sevdâları yalnızca vatandı! ...
Gözlerindeki yaş, işte ondandı...

Nöbete durmuştu gökte ay ve yıldız
Kan kokuyordu sanki toprak...
Pusuya düştüler kallesçe...

.....
Ağlıyordu gökte ay ve yıldız
Bir teki bile geri dönmedi o gece...

Öldüler...
Her biri mukaddes şehit...
Gökte ay ve yıldız şahit...
Yiğitçe, Türk gibi, askerce kurşun sıkarak...
Türkü söyler gibiydi yüzleri, tek bir yürek, tek bir ağız...
Ne demişlerdi giderken;
..... 'annem beni yetiştirdi, bu ellere yolladı...'
Biz bu gün için doğduk, bu gün için varız...

.....
Gün ışıyordu,
Bebekler hâlâ uykundaydı...
Vatan; sağdı...

Kana kucak açmıştı toprak
Her biri âbide gibi yatıyordu
Bedenleri sımsıcak...

Ve,
Her birinin göğsünde
Kan kırmızı gül gibi açmıştı bayrak...

(İstanbul, Ocak 1999)

Mehmet Osman Erol Ünal

Yarımyırtık

Yarımlarla dolu benim hayâtım
Hep, yarı-yarıya yaşadım
Yarım açık kapılar
Yarım kalmış sevgiler
Beni tüketen aşklar
Yarım kalmış kadehler...

Çoğu kere,
Yolun yarısından döndüm
En tatlı rüyâlarım yarım kaldı her zaman
Acıdan yana ne varsa hepsini gördüm...

Tuhaf gecelerin karasında
Uykumun tam yarısında
Çığlıklar... haykırmalar... boğardı beni
Uyuyamazdım...
Seni çağırırdım umutsuzca
Gel... geeel...geeeel! ...

Asılı kalırdı sesimin yarısı boşlukta
Kimselere duyuramazdım...

Yarımlarla dolu benim hayâtım
Ne çok şey var tamamlayamadığım...

Hiç olmazsa seni sevebilseydim
Tamıtamina, yarımsız, yorumsuz... yorulmadan...
Sen, beni sevebilseydin kimsenin lafına bakmadan...

Hâtıralarım var sana -bana dâir yarımyırtık
Anılarım var yarı tatlı, yarı acı... şundan-bundan...
Unutmuş beni dostlarım yarısı
Geri kalanı da çok uzaklarda artık

Yarımlarla dolu benim hâyatım
Ne çok şey var tamamlayamadığım...

Başkalarının oldu hep lokmalarımın yarısı
Bana kalan hep yarımın da yarısı
Hey! ... kurtulamadığım yarımlar
Ne olur,
Hiç olmazsa ölürken yakamı bırakın
Geldiğim gibi olsun gidişim de
Aklım burada, rûhum orada olmasın

Yarım, yarı yolda kalmasın...

(İstanbul,12 Şubat 1994)

Mehmet Osman Erol Ünal

Yârim İstanbul

Sen bu şehrin kadınısın, yaşıyorsun rûhumda
İstanbul'u gözlerinden tanıyorum
Yıldız çeşmelerinden sular akıyor hâlâ
Doyasıya ellerinden içiyorum

Kızkulesi'nde asılı duruyor hayâlin
Gece, gündüze sarılmış deniz soluyor
İstanbul'un âşıkları bir garib olmuş
Kim görse bana, seni soruyor...

Çamlıca'dan yükselen kahkahalar
Üsküdar yollarında ayak seslerin
Beyoğlu'na çıksan peşinde günahlar
Sen, İstanbulsun... İstanbul senin...

Oyalı da mendilini yolda düşürür
Çapkınca bakar bir türkü tutturur
Şesini duyarım İstanbul'un... içim burkudur
Ver elini derim vermez... kaçır, sır olur

Cumbanın ardından gözün süzersin
Ah İstanbul beni nasıl üzersin
Sarıyerden Ortaköy'e dilde gezersin
Sen İstanbulsun, vefâ bilmezsin

Rüzgârlara taratır ipek saçını
Kıskandığımı bilir de umarsamaz beni
Çığlık çığlığa İstanbul'un martıları
Adını söyler, çağırır, ağlatır beni

Sen, İstanbul... ben sana âşık
Yanağı benlim, çiftetellim
Bahçemdeki âşüfte sarmaşık
Sen İstanbul, sevgili yârim

Sen bu şehrin kadınısın bütün rûhunla
İstanbul'u gözlerinden tanıyorum
Al yüreğimi sık avuçlarında
Ne varsa senden aldığım... sana adıyorum

(İstanbul, Nisan 1994)

Mehmet Osman Erol Ünal

Yazgıcı'ya...

Gelsin artık umut
Yeniden çiz resmimi Yazgıcı...
Baştan başlasın her şey, sil baştan...
Yardım et Yazgıcı
Sen de bir ucundan tut...

Kandırma beni bir daha
Aldatılmayı öğrendim...
Bu sefer sıkı olsun, koy verme ne olur
Elimi yeniden tut...

Yeniden çiz resmimi Yazgıcı
Yukarı doğru olsun dudaklarımın kıvrımları
Gözlerime ışıklar kondur
Yüzümde, aynaya bakacak hâl olmalı...

Sen, işini bilirsin Yazgıcı
Kusuruma bakma ama
Hiç sevmedim bana verdiğin kartları
Gelsin artık umut...
Bundan böyle
Bu oyunda benim de şansım olmalı...

(İstanbul, 13 Eylül 1999)

Mehmet Osman Erol Ünal

Yıktın Bıraktın

Uzanan elime sadece baktın
Yalvaran dilime ağular kattın
Gözümün önünde kahkaha attın
Ben seni yâr diye nasıl sarayım

Uzaktın bana sen, yakın ol dedim
Gülmeyen yüzüne, güldüm söyledim
En zayıf anımda bir pula sattın
Ben seni yâr diye nasıl sarayım

Dikenler içinde geziniyordun
Güzelliğinle hep övünüyordun
Geçti gül zamanı soldun, sarardın
Ben seni yâr diye nasıl sarayım

Âhımı aldın çok, ahlar içinde
Yolunda yürüdüm sırlar içinde
Mâruf idim lâkin, yıktın bıraktın
Ben seni yâr diye nasıl sarayım

(İstanbul, 18 Eylül 2005)

Mehmet Osman Erol Ünal